

Gerard Kramer

De zalving en verzegeling met de Heilige Geest, en de Geest als onderpand

WoordStudie

2 Korintiërs 1:18-19

In 2 Korintiërs 1:18-19 spreekt Paulus over de inhoud van zijn prediking, en hij noemt daarbij de drie Personen van de Godheid. De apostel spreekt over de getrouwe God, die al Zijn beloften uiteindelijk realiseert in Zijn Zoon, Jezus Christus, tot verheerlijking van Zichzelf. God legt daarbij een bijzondere nadruk op de band tussen de gelovigen en Christus. In die zin bevestigt Hij hen in (of: tot) Christus (vs. 21), en dat is iets dat voortdurend plaatsvindt. God doet dat door de Heilige Geest, met Wie Hij de gelovigen voorafgaand daaraan (1) gezalfd en (2) verzegeld heeft, (3) en aan wie Hij de Geest als onderpand in hun harten gegeven heeft.

De zalving met de Heilige Geest

Het begrip zalven (Gr. *chrio*) komt in de Bijbel veelvuldig voor. In het Oude Testament werden koningen gezalfd (zie o.a. 1 Sam. 9:16; 16:3,12v.; 2 Sam. 19:10; 1 Kon. 1:34; 19:16), evenals de hogepriester, de priesters (zie o.a. Ex. 28:41; 30:30; Lev. 7:36), en profeten (1 Kon. 19:16).

Reeds in het Oude Testament verwijst de zalfolie naar de Heilige Geest (zie 1 Sam. 16:13; Jes. 61:1; vgl. 42:1; Zach. 4:1-6). En dat vinden we ook in het Nieuwe Testament (vgl. Hand. 10:38 met 2 Kor. 1:21). Uit het feit dat God spreekt over 'Mijn gezalfden' (1 Kron. 16:22; Ps. 105:15), kunnen wij afleiden dat Hij mensen die Hij met Zijn Geest zalft, voor Zichzelf apart gezet en in Zijn dienst aangesteld heeft. Dat geldt heel in het bijzonder natuurlijk *de* Gezalfde, de Christus, die door Zijn zalving met de Heilige Geest gemachtigd werd Zijn bijzondere zending te vervullen (Luc. 4:18; Hand. 4:27; 10:38).

Als het om de nieuwtestamentische gelovigen gaat, zou men dus kunnen zeggen: bij de zalving met de Heilige Geest gaat het om de *waardigheid* van de gelovigen in hun relatie met God. Deze zalving heeft ook een bijzondere uitwerking op de gelovigen: door de zalving vanwege de Heilige (= God) beschikken zij over volmaakte, rechtstreeks van God afkomstige kennis betreffende het eeuwige leven, de gemeenschap met de Vader en de Zoon (1 Joh. 2:20, 27).

De verzegeling met de Heilige Geest

Dat gelovigen Gods eigendom zijn en dat God dus als Enige bevoegd is over hen te beschikken, wordt uitgedrukt door het begrip *verzegeling*. In de oudheid diende een zegel (Gr. *sfragis*), dat op een voorwerp of document was aangebracht, als wettelijke bescherming en garantie van echtheid of geldigheid, vooral in relatie tot een eigendom. Een zegel maakte een document rechtsgeldig – vergelijk onze handtekening – en een voorwerp dat verzegeld was, gold als eigendom van de houder van het zegel. Alleen de houder van het zegel was bevoegd om te verzegelen (Gr. *sfragizoo*), en vervolgens over het verzegelde voorwerp te beschikken. Ook kon men met een zegel voorkomen dat een document door onbevoegden werd gelezen, want slechts de eigenaar van het zegel was bevoegd het te verbreken (vgl. Jes. 29:11; Openb. 5:1-5). Iets vergelijkbaars zien we bij de leeuwenkuil waarin Daniël werd geworpen (Dan. 6:18), en bij het graf van de Heer Jezus (Matt. 27:66): verzegeling voorkwam hier opening door onbevoegden.

God verzegelt de nieuwtestamentische gelovigen met Zijn Geest, zodra zij tot geloof in Christus komen (Ef. 1:13). Als God mensen met Zijn Geest verzegelt, maakt Hij hen daarmee tot Zijn onvervreemdbaar bezit, dat Hij op deze manier veilig stelt (zie Ef. 4:30; en vgl. voor de gedachte van 'veilig stellen' Openb. 7:3-8; 9:4). Uit het feit dat God de moeite neemt mensen zo te verzegelen, laat Hij tevens zien dat zij kostbaar voor Hem zijn. Het accent valt bij de verzegeling van

mensen dus op de *waarde* die zij hebben in de ogen van God. Ook de Heer Jezus is aan het begin van Zijn openbaar optreden, namelijk toen Johannes Hem doopte, door God verzegeld met de Heilige Geest (Joh. 6:27). De Vader heeft zó laten zien hoeveel de Zoon voor Hem betekende, hoe waardevol Hij voor Hem was.

De Heilige Geest als onderpand

God heeft het onderpand van de Geest – oftewel de Geest als onderpand – in de harten van de gelovigen gegeven (2 Kor. 1:22; 5:5). Elders spreekt Paulus over ‘de Heilige Geest van de belofte, die [het] onderpand is van onze erfenis, tot [de] verlossing van de verkregen bezitting, tot lof van Zijn heerlijkheid’ (Ef. 1:13-14). Zo’n onderpand (Gr. *arraboon*) fungeerde als aanbetaling, en vormde de garantie dat uiteindelijk het volle bedrag van de transactie werd betaald. Deze vooruitbetaling was altijd kleiner dan het uiteindelijke bedrag dat voldaan werd, dus het gegeven onderpand vormde een permanente verwijzing naar het substantiële bedrag dat nog kwam. Door nu al als onderpand de Heilige Geest in de harten van de gelovigen te geven, garandeert God de gelovigen op de meest persoonlijke manier de uiteindelijke vervulling van Zijn rijke beloften in de toekomst (zie 2 Kor. 1:20). In de Septuaginta (LXX) treffen we het woord aan in Genesis 38:17,18,20.

Oude Sporen 2016

